

maallista helvettiä, ja siihen kai se helvetin olemus rajoittuukin.

Olin jonkun aikaa kenttäsairaalassa. Kun olin vähän toipunut vietiin minut isompaan sairaalaan, joka oli Nancy'ssa. Tämä sairaala oli alaltaan yhtä suuri kuin pikku kaupunki. Siellä oli kymmeniätuhansia haavoittuneita saamassa hoitoa — ja myöskin kuolemassa.

Haluan kuitenkin vielä kerran viedä lukijan katsoomaan taistelulentää. Olen jo vähän raottanut esirippua, mutta en ole kokonaan sitä nostanut. Olisi liian sydämetöntä vetää se kokonaan auki; se olisi liian järkyttävä. Mutta katsohan tuota tannerta, minkälaisen hävityksen alaiseksi se on joutunut. Ei ole rikkomatonta paikkaa maanpinnassa. Se on kuin myrskyvä meri, suuria hautoja aivan täynnä. Ja katsohan noita kaupunkeja ja kyliä, miten ne ovat tykin kuulien repimiä. Elementit, jotka ovat tuon hävitystyönä tehneet, ovat ihmiskäsien ja hullaantuneen järjen tuotetta. Kuinka paljon ihmisen neroa, työtä ja kekseliäisyyttä onkaan uhrattu näiden välineiden valmistuksessa. Ja tulos — mikä on tulos? Pysähdy ja mieti. Ihmisliha ja -veri on höystänyt tuon maankamaran. Varmasti se on kyllin voimakas tuottamaan hyvän viinirypälesadon. Eikö tällainen hulluusmenettely ole tuomittavaa? Eikö olisi jo aika saattaa tuomiolle tällaisten näytelmäin toimeenpanijat? Vai mitä ajattelet? Jos olet itsellesi ja luokallesi rehellinen, niin sanot että niin on. Etäkä ainoastaan siten sano, mutta alat myöskin toimia tämänlaisen vääryyden ja hulluuden lopettamiseksi.

Minun osaltani olivat nyt taistelut taisteltu. Makkasin heikkona sairaana. Haavojeni ja ruhjoutuneiden luitteni paikkaus oli nyt kestettävä. Hiijalleen alkoivat voimani palautua. Lääkärin hoito oli hyvä; sitä ei voida kieltää. Lääkärit tekivät ihmeellistä työtä ja sille on annettava tunnustus. Minulla ei ollut enään pelkoa rintamalle joutumisesta, sillä sotakin jo alkoi lähetä loppuaan. Keskusvaltioiden voimat olivat loppuun kulutetut ja liittolaisvallat

saivat uutta, elinvoimaista joukkoa Amerikasta. Niin saksalaisten hallitsijain unelma maailmanvaljasta raukesi. Seurasii aselepo ja rauhanneuvottelut.

Olin tässä minitsemassani sairaalassa yli talven. Helmikuun viimeisinä päivinä lähdettiin tuomaan takaisin Amerikkaan. Olisi paljon kertomista sairaalaelämästä, mutta se olisi kuitenkin enemmän traagillista, joten jätän sen sikseen ja koetan päästä kertomukseni loppuun.

Valtamerimatkamme sujui muuten hyvin mutta ilmat olivat hyvin myrskyiset. Matkamme kesti kolmetoista vuorokautta Ranskasta Newport News'iin, jossa nousimme jälleen Yhdysvaltain kamaralle. Meren rannikolla Virginian valtiossa oli jo kaunis kesän alku. Luonto rehoitti viheriänä, tervehtien meitä viattomalla suloudellaan. Mutta kun nousimme ylemmäksi sisämaan vuoristoon, tuli vastaamme jälleen ankara talvi. Minä saavuini Fort Snelling'iin, Minneapolisin lähellä, jossa parantelin vielä haavojani toista kuukautta ennen kuin sain vapautustodistuksen.

Olen tässä tuonut lukijan eteen vaatimattoman ja vain osittaisen kertomuksen tavallisen sotilaan kokemuksista maailmansodassa. Nyt haluaisin kysyä sinulta isä, äiti tai nuorukainen: Mikä on näkökantasi sodan suhteen? Sinä äiti, joka olet kaikkein lähimpänä nuorta sukupolvea, oletko ajatellut mikä voi olla poikasi kohtalo tässä luokkayhteiskunnassa ja erikoisesti seuraavan sodan syttyessä? Oletko antanut tai ajatellut antaa hänelle työväenluokan luokkavalistusta? Meidän on se itsemme tehtävä, sillä valtaluokka valvoo vain omia etupyrkimyksiään. Jos me jätämme nuorisomme kasvatuksen kokonaan sen haltuun, niin silloin saamme syyttää itseämme tämän järjestelmän säilymisestä, joka tarkoittaa myöskin jatkuvaa sotien uusiutumista.

Sinä työläisnuorukainen, joka mahdollisesti vielä olet koulussa, harkitse tarkoin yhteiskunnallinen asemasi ja toimi sen mukaisesti.

Kapitalistinen Koulukasvatus

Kirj. "TUSSARI"

KYKUISEN kapitalistisen järjestelmän vallitessa aletaan lasten opetus jo sangen nuorena, tuossa neljän tai viiden vuoden ikäisenä. Siitä alkaen ovat he kokonaan koulun vaikutusvallan alaisena, jos se on heidän hyödykseen tai häiriökseen. Heidän opetuksensa, tietysti annetaan kapitalistiselta näkökannalta, joka tukee nykyistä järjestelmää. Saavuttaakseen tämän on lapset opetettava tottelemaan, työskentelemään velvollisuuttaan laimin lyömättä, ja seuraamaan käskyjä tarkasti, "Heidän ei sallita kysyä miksi? Heidän on vaan tehtävä ja kuoltava."

Näissä kapitalistisissa kouluissa on yksi perusaate, jota on ensimmäiseksi noudatettava ja se on "Jatkaa tunnetusta yhteydestä olevaan tuntemattomaan." Tämä "tunnettu," pienten lasten suhteessa, on tietysti koti tai mikä vaan muu siihen kuuluva. Siis noudatettaessa tätä teoriaa, ensimmäisessä luokläksyissä opetetaan lapsi lukemaan ja tuntemaan tuttujen esineiden nimet. Vähän myöhemmällä opetetaan hänelle fraaseja ja lauseita jotka kertovat todellisesta toiminnasta. Ensimmäisten yhdeksän viikon aikana, lapset rakentavat oman kertomuksensa. Tätä kertomusta laatiessaan kehoitetaan

kertomaan "minun kodistani", "kissastani", tai "koirastani". Mahdollisesti se esiintyy tarkottamatta mutta kilpailun peruste esiintyy siinä kumminkin, kun lapset koettavat, että kuka voisi tehdä enemmän lauseita. (Useasti se lapsi onnistuu jolla on enemmän lemmikkejä ja leikitavaroita.)

Täten viiden tai kuuden vuotiaana heräävä halu omistaa ja kerätä omaisuutta kasvaa pysyväksi lapsien mieleen.

Jonkun vuoden kuluttua on lapselle näytetty ne laajat mahdollisuudet jotka ovat hänen edessään, jos hän käy koulua, tottelee lakeja ja on "hyvä" poika.

Hänellä on mahdollisuus, jos hän opiskelee väsymättömästi, työskentelee ankarasti, ja ei koskaan valita, joskus tulevaisuudessa tulla presidentiksi. Ah! mikä asema — tuo presidentin toimi. Se on halutuin toimi koko maassa, vieläpä koko maailmassa, varsinkin siitä ajasta saakka kun Amerika tuli yleis-maailmalliseksi valtaksi. Mitenkä tämä ihmeellinen kansa sai kaikkivaltaisuutensa on taas toinen juttu.

Jos hän työskentelee väsymättömästi hän voi alkaa alusta melkein mihinkä suuntaan haluaa ja alkeruudella, tottelevaisuudella ja järkähtämättömyydellä päästä johtajaksi omassa osastossaan, yleiseksi johtajaksi, vaikkapa presidentiksikin. Tämä terotetaan asteittain lasten mieliin.

Tämänlaista propagandaa jaetaan laskento tunnillakin. Niinkutsutut "kirjoitetut laskut" pyrkivät näyttämään, että henkilö voi "pyramidata" — kasvattaa — voittonsa ja lopulta saavuttaa rikkauksia. On ainoastaan harvoja esimerkkejä joissa tulee häviötä eikä voittoa, vaikka tavallisessa elämässä voi käydä ihan päinvastoin. Yleisimmät esimerkit ovat seuraavaniaisia: "Jos kauppias voittaa 20% tavarain ostohinnasta, kuinka monta prosenttia osto hinnasta saa hän tavaralla?" eli, "Karjankasvattaja sai keskimäärin \$10 päästä karjasta. Jos tämä oli 25% ostohinnasta, mikä oli hinta?"

Harvoin, jos koskaan muistutetaan oppilaille kahdeksan tai kahdentoista koulu vuotensa aikana, tätä sananlaskua "Aina työtä, ei ollenkaan leikkiä tekee Jakista älyttömän pojan..." Häntä vaan käsketään tee työtä, tee työtä, tee työtä jos haluat menestyä. Jos hän seuraa tätä ikuista käskyä, hän voi menettää terveytensä ennenkuin on täyttänyt kolmekymmentä, tai kolmekymmentä-viisi vuotta. Jos menestyisikin ja voittaisi sen maineen joka on niin kovin toivottava ihmisten silmissä, niin tuottaako se onnea tai tuoko se takaisin menetetyt terveyden? Ei tuokkaan! Ei se edes maksa missään muodossa sitä mitä työläinen on menettänyt. Se loistava kuvittelu menestyksestä mikä on viittänyt kuin virvatuli on hävinnyt kun sananlaskuiset peikot ja keijukaiset päiväkoittaessa.

Mutta ei tätä onttoa ivaa edes voi kaikki saavut-

taa. On rajoituksia siihen mitä voi tehdä: terveydelisiä, rahallisia, eli luokka rajoituksia. Ehkä työ jota aikoo yrittää on terveydelle vahingollista. Niin kauan kun kapitalistinen luokka on voimassa se kieltäytyy tekemästä parannuksia jotka hieman verrankaan vähentäisivät sen lisäarvoa, tarvitseisi jonkun verran pääomaa, vaikka se parannus voisi-kin turvata monen ihmisen elämän tai jäsenet.

Mahdollisesti, nykyaikaisissa olosuhteissa saadakseen jonkun työpaikan pitää olla suorittanut korkeakoulun. Sanotaan että korkeakoulut ovat vapaat. Niin, ne ovat vapaat siinä mielessä, että ei tarvitse maksaa opetusmaksua joka vuosi. Mutta mennäkseen kouluun tarvitsee vaatteita ja ruokaa ja suojaa. Monella työläislapsella on kylliksi vaatetta ja ruokaa ainoastaan silloinkuin hän on itse työssä, siis koulutus on kokonaan mahdoton. Voi olla että saadakseen jonkun, vähän paremman, työpaikan, tarvitsee olla paremmin puettu. Tässä taasen on työläinen häviön puolella.

Vielä kaiken muun lisäksi voi olla luokkarajoituksia. Taasen tässä tulee rahakysymys esille. Jos joku joskus haluaisi tuon korkeimman toimen — presidentin viran — ja jos tulisi ilmi, että hän on varmasti työläisluokkaan kuuluva, hänelle olisi vastuksina puolueen "päälyysmiehiä" eli "ryhmävalvoja" jotka ovat kuin savea kapitalistien käsissä, mutta jotka kumminkin tavalla tai toisella kontrolloeraavat äänet.

Jos tapahtuisi kuitenkin niin että työläislapsi voisi käydä koulun — kapitalistisen koulun — korkeakoulun läpi, hän olisi saanut "hyvän kouluutuksen." Kyllä hyvän, kapitalistiselta kannalta, sillä tottelemisen aate "johtajan" käskyille ja laille olisi perin pohjin lapsen mielessä, ja nykyaikaisen järjestelmän hyvyys olisi niin täydellisesti istutettu, että hän olisi hyvin nöyrä kapitalistiluokan palkkora. Jos vaikka mikä muu paitsi ei siksi luokkatietoinen, että hänestä voisi olla työvään luokalle mitään hyötyä. Hänellä voi kapitalistisesta opetuksesta olla jotakin hyötyä, sillä tarvitaanhan palkkutyöläisten toiminnassakin pitää pöytäkirjoja ja kokouksia johtaa ja nämäkin osallistuvat kapitalistiseen opetukseen.

Ainoastaan jos hän on ollut kosketuksissa työväänluokan opetuksen kanssa vaikkapa vain epäsuunnollisesti, ja on pitänyt "avoimen mielen," on epäilyt sekalaisia vakaumuksia, tieteitä ja teorioita joita on hänelle uskotettu varmoina totuuksina, on mahdollisuus että hän on jossain määrin luokkatietoinen. Antaa hänen sitten tulla Työvään-Opistolle yhdeksi talveksi — vielä avomieliin. Antaa hänen verrata opetusta täällä ja kapitalistisessa koulussa ja hän pian huomaa että hänellä on itsellään mielipiteensä ja johdonmukaisesti ei ole enää orjamielinen — valmis tekemään isännän käskyjä, oli ne sitten mitä hyvänsä.

